

Ήλιος άργύρων περισσών μὲ μὰ κοινὴ διαπασῶν.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, Χριστόφωμο μυρίζει...
τὸ φέσι τοῦ Σερκέτ Πασαῖ μὰς ζαναφοβερίζει,
καὶ πλημμυροῦν' στὴν ἀγορὰ
τόσα νομίσματα ἄργυρα,
μεγάλῃ τέρψις καὶ χαρὰ
κάθε συγγένου φοικακῶ.

Νέον νόμισμα ἄφθονοι,
κι' ἄργυροφότος ἡμέρα
λάμπει μὲ ψαλμούς ἀπόροτων.

Κι' ἄργυροχόος φωνὴ
σκοῦζει πὼς θὰ λείψ' ἡ λέρα
τῶν παλῶν λιμοκοντόρων.

Πᾶνε κι' οἱ λιμοκοντόροι, γίνονται κι' αὐτοὶ θυσία
μαζὶ μ' ἄλλα τὰ παλῶ,
ὄντως ἐποχὴ πλουσίας
μὲς' στοῦ πλούτου τὴν φωλιά.

Πλῆθος νέων νομισμάτων
'στὴν κοιτίδα τῶν χρημάτων
καὶ τῶν πόθων τῶν ἀπείρων.

Ἄργυρος λαμπροκοπῆ
καὶ 'στὴν βρασιν κτυπῆ
τῶν Ρωμῶν τῶν ἀναργύρων.

Τώρα γέλοος ἄργυροῦς
'στοῦς εὐδαίμονος κιαροῦς,
καὶ μονέδας ἄργυρας ἀσημένιο πανηγύρι,
τώρα λένε κι' οἱ Ρωμῶι πὼς τὸν ἔχουν τὸν Ἀργύρι.

Νέα Χριστούγενν' ἄργυρὰ σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμῶνα,
καὶ διατρέχουν οἱ Ρωμῶι τὸν ἄργυροῦν αἰῶνα,
ποῦ πάντα σὰν λαγωνικὰ φερμάρονε τὰργύρια
κι' αὐτὰ μόνωχα φαρμακὰ νομίζονται σωτήρια.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα μετ' ἄργυρῶν στεφάνων,
κι' ἕνας χορὸς ὀργάνων
μίαν κοινὴ διαπασῶν ἔχει 'στὴ μουσικὴ τοῦ,
καὶ μόν' ὁ ταμπούρας κρατεῖ διαπασῶν δικὴ τοῦ.

Ὁ τραγὸς πετεινός.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, Χριστόφωμο μυρίζει,
τὸ φέσι τοῦ Σερκέτ Πασαῖ μὰς ζαναφοβερίζει,
κι' ἕνας βαρβάρους καὶ τρανὸς
τοῦ Τεϊτσιποῦλου πετεινός
δύο Μινίστρος ἐνοχλεῖ μὲ τὰ ζερωνὰ τοῦ,
καὶ θέμα γίνετι κι' αὐτὸς τοῦ κάθε διπλωμάτου.

Ἄλλα καὶ τοῦτο ξαρκικό,
κικιρικί, κοκορικί,
Τὶ συρορέλια ξαρκικὴ!..
κοκορικί, κικιρικί.

Κόκορας ἐλάλησε,
καὶ Βουλ' γάρου ζάλλισε
κι' Αὐστοροῦγγρου νοῦ.

Δοῦ Μινίστρα' ὄμωσαν
καὶ τὸ στόμα, φίμωσαν
κάθε πετεινοῦ.

Γιὰ τοῦτον τὸν ἔρατεινὸ
τοῦ Τεϊτσιποῦλου πετεινοῦ,

ποῦ δὴ Μινίστρος ἐνοχλεῖ,
κουβέντα γίνεται σαχλὴ.

Κόκορας κυγάτος,
νυχοπαράτος,
σπικταὶ ψηλά,
κι' ἄμετρα καλὰ
διαλαλεῖ στο κράτος.

Κόκορας κοκορεύεται,
κόκορας διαλαλεῖ
πὼς κἀν μαγειρεύεται
'στὴ νέα τὴ Βουλῆ.

Κόκορας ἀνοίγει τώρα τῆς στερουῦναι του πλατεῖα
καὶ μὲ τὰ ζερωνὰ τοῦ περὶ μερικῶν ταῦτιά,
Δὲν κουρναῖζει μὲ στιγμὴν κι' ἄνω κάτω τριγυρίζει
κι' ὀλοένα κακαρίζει.

Κόκορας ἀπὸ τὴν Κρήτη
χιλία δὴ κἀλὴ κηρύττει,
κι' ἔφερε σὲ στενωγοῖρα
τὰ παλῶ μας τὰ κοκόρια.

Καὶ χαμοῖνε μὲ μποῦρι
νὰ τοῦ φᾶνε τὸ λειρὶ,
νὰ τοῦ βγάλουνε τὰ μάτια,
νὰ τὸν κάνουνε κομμάτια.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος,
ποῦ κακαρίζει τυχαῖος,
καὶ κἀθένας φωνακκός,
ποῦ φουσκάνει σὰν ἀσπός,
σκοῦζει τώρα ζαρωμένοι:
κλάψετε τὸ ροῦκὸ μαζὶ..
κόκορας ἐμπήκα ἕνος
'στο κοτῆσι τὸ δικὸ μας.

Σένος ἦλες Σαντακλαῖρ
καὶ μὰς πῆρε τὴν πρωτεῖα,
καὶ μὲ τόσα λέρ μπαλιέρ
μὰς ξεκούφανε ταῦτιά.

Κάθε κόκορας ἀρχαῖος, ποῦ κοροῦνεται σὰν πρῶτα,
μὲ τὸν κόκορα τῆς Κρήτης διέπει τὴν Ἀρχὴ τὴν κότα,
καὶ μὰς εὖει τὰ φερά,
καὶ φωνάζει θλιβερά:

Ἄγι κότα μου, κοτοῦλα μου,
χρυσὴ ποουκακιοῦλα μου,
καμὸ ποῦχ' ἢ καρδοῦλα μου.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα 'στὴν πλάσι τὴν πανόρα...
χαρὰ τῆς, ποῦ τὴν χερσῶν Διπλῆς Βουλῆς κοκόρια.
Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, χαρῆτε διχῶς ἔνοιμας,
δοῦστε κι' ἑμᾶς τὸν κόπο μὰς δεκάρας ἀσημένιας.

Καὶ κιαρῶσαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγιλίαι.

Ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν διὰ τὰς ἐργατρίαι,
ἀπὸ λαμπρὰς συγκεμισμένος τοῦ Πειραιῶς κυρίας,
κι' ἀτρυτῶς πάντοτε μογῶν μετὰ πολλῶν φροντίδων
ὑπὲρ ἀνακουφίσεως τοσοῦτων ἐργατῶν,
αὐτὸς ὁ φιλοανθρώπος δρῶν μὲ νοῦν ἑπιανετὸν
δοῖτε τὴν αἰρίον χορὸν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀκταῖον,
κι' ἐλπίζει πὼς θ' ἀνταμειφθῶν προσπάθειά του τόσαι,
καὶ κόσμος θάνα πάμπόλιε πατεῖ με καὶ πατῶ σε.

Εἰς τὴν Νέαν τὴν Ὑόρκην λειτουργεῖ μὲ τάξιν ἡδὴ
ἐφημεριοπωλετὸν τοῦ Κωστῆ Καραταγλίδη,
ποῦγει ζῆλον ἐργασίας καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι...
ἀριθμὸς σακρανταπέντε, Μεδιονὸν ὁδὸς μὲ γάλη.